

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Άλκις προσποιήθηκε τὸ νευρασμένο καὶ πέταξε σχεδὸν τὰ δέματα στὰ χέρια τοῦ ἰατροῦ. Ἔτσι δὲν ἴσχυρε φόβος νὰ παρῆξη γρήθῃ. ‘Ο ἰατρός τῆς δὲν τὸν ἴδεσε. Ἄλλος κανένας δὲν τὸν ἴδε. Τὰ πράγματα πηγαῖαν θαμνίσια καὶ θὰ τελειωναν ἑξαίρετα. Ἡ καλὴ μέρα φαινόταν ἀπ’ τὸ πρῶν... Ἡ Τζούλια ἔβγαυαν τὰ δέματα, θάρσισε τὴ σκάλα καὶ θὰ τὴν ἔδινε στὴ Ρόζα....

— Δρόμο γὰρ τοὺς φίλους μου τώρα, γιθάρσσε σιγά ὁ Ἄλκις. Κόντευε ἄλλοστε μεσημέρι. Τὸς βόηξε νὰ τρῶνε σ’ ἕνα οἰκομαγαρεῖο ἀπόκεντρο, μὲ λίγο σῶσε πελάτες. Κάθησε μαζί τους, σφιγγοντας τους τὸ χέρι καὶ λέγοντας τους :

- Ὅλα πάνε καλά!
- Ἀλήθεια; γῶθρε συγχινημένος ὁ Γαλάζης.
- Καλύτερα κα’ ἀπ’ ὅτι σπῆθετα. Σταθήτε νὰ πῶν ἕνα χρονί, ν’ ἀνάγω ἕνα ταγάρο καὶ θὰ σὰς τὰ πῶ καταλειπτός.
- Θεέ μου, σ’ εὐχαριστῶ! γιθάρσσε ὁ Ἄντρούας.
- Ἐγὼ ἐπιφοιάσσομαι νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐπιχείρησι, εἶπε ὁ Λούκις γελῶντας.

‘Ο Ἄλκις ἔπεε λίγο χρονί, ἔναυρε ἕνα ταγάρο καὶ διηγήθηκε στοὺς φίλους του τὶ εἶχε κάμει ὅλο τὸ πρῶν.

‘Ο Γαλάζης κα’ ὁ Λούκις ἔμειναν εὐχαριστημένοι.

— Ἡ τῆχη μὰς εἰνεοὶ σπανδαλωδῶς, εἶπε ὁ Λούκις. Εἶμαι ἔθθασις πὸς ὅλα θὰ τελειώσων καλά.

— Πηγαίνετε λοιπὸν νὰ ἐπιτομάσσε τὰ πράγματά σας καὶ ἄστε ἔτοιμοι γὰρ τὴ νυκτερινὴ ἐπιταρεία, εἶπε ὁ Ἄλκις. Ἐγὼ θὰ ξαναδοῦ τὸν κατετάκτο καὶ θὰ σὰς περιμένω, μόλις νυχτώσει, στὸ δρόμο πού πάει πρὸς τὴ Σχολή. Ἐνεργήστε φρόνιμα καὶ ἡσυχῃ. Εἶδα κάτω ἀπ’ τὸ ξενοδοχεῖο σας χρεῖς τὴ νύχτα κάποιον παρῆκοντρο. Ἴσως νὰ σὰς ἐπιδύσειον, ὅλα εἶνε δυνατά....

Οἱ δύο καλλιτέχνια πλήρωσαν τὸ φραγτὸ τους καὶ γύρισαν ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο τους. ‘Ο Ἄλκις δὲν πῆγε μαζί τους. Τράβηξε, γὰρ κάθε ἐνδεχόμενον, ἀπὸ ἄλλο δρόμο. Ἡ ἵσχυρία του, πὸς κάποιος τοὺς κατασκόπευε, ἦταν σοδαρή. Εἶχε δεῖ ἔξω ἀπ’ τὸ ξενοδοχεῖο τὸν δύο νέων, ὅπως τοὺς εἶπε, ἕναν ἵπποτο συμπατριώτη του, μὰ δὲν θέλησε νὰ τοὺς τρομάξῃ καὶ πολύ. Ἦταν ὁ γινός ἐνός γέγονο τοκαζιῶνον τοῦ νησιού. Ἐνὰς ἀνθρώπος μὲ μοχθηρὴ καὶ μαυρὴ γιγθῃ. Δὲν ἦταν συνεπὸς ἀπῆθω νὰ ἦταν βαλτός ἀπ’ τὸ Λαμπιρή. Ἄν μάλιστα εἶχε τηλεγραφῆσει στὸ Λαμπιρή πὸς ὁ Γαλάζης βρισκονταν στὸ νησί, ὁ πατέρας τῆς Ρόζας θάρτανε τὴ νύχτα αὐτὴ, ἀποφασισμένος νὰ τελειώσῃ ὀριστικῶς μὲ τὸ ἔζητημα τοῦ γάμου τῆς Ρόζας.

‘Ο Ἄλκις κῶτταξε γύρω του, βεβαιώθηκε πὸς δὲν τὸν παρακολοῦθη κανένας καὶ γύρισε σπίτι του. Ἦδελε ν’ ἀνατασθῃ μὰ—δύο ὄρες γὰρ νῆαν φρέσσκος τὸ βράδυ πὸς θ’ ἀρχίζε ἡ μεγάλη περσιτέτεια....

ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΧΤΥΠΟΚΑΡΑΙΑ

Ὅπως εἶχε πει ὁ Λούκις, ὁ Θεὸς ἢ ἡ Τύχη εἰνούσσε πράγματι σπανδαλωδῶς τοὺς δύο ἐρωτευμένους. Ὅταν ὁ ἰατρός πῆρε τὸ πρῶν τὰ δέματα ἀπὸ τὸν Ἄλκι γὰρ τὴ Τζούλια, τῆς τὰ πῆγε ἀμέσως στὸ δάλομο πὸς κωνόκοντοςαν ἢ ἑσωτερικῶς μαθητῆτες καὶ τῆς τ’ ἔμπερ πῆνον στὸ κρεβάτι τῆς, χωρὶς νὰ τὸν διη κανένας. Ἄν τὸν ἔπαυρε κανένας μᾶτι, θῆνονταν τὰ δέματα, θάρσισκων τὴ σκάλα, θὰ ἔμῆνταν τὰ πάντα καὶ ἡ ἀπαγωγὴ θὰ ἐπιφολεμῆνετο. Μὰ τὸ εἶπαμε.... ‘Ο Θεὸς εἰνεοὶ τοὺς ἐρωτευμένους....

Ἡ Τζούλια ἦταν τὴν ὄρα αὐτὴ στὸ μάθημα. Ὅταν κατόπιν βγῆκε καὶ περπατοῦσε πάνω—κάτω στὸ διάδρομο, πέτασε ἀπὸ κεῖ νηγῶς ὁ ἰατρός τῆς καὶ τὴν εἰδοποίησε γὰρ τὰ δέματα.

— Σὰς τὰ ἄφηρα πάνω στὸ κρεβάτι σας, τῆς εἶπε.

Ἡ Τζούλια ταραχτήριξε. Τραβῆσε ἕνα κειχασιστὸ κα’ ἔτρεξε στὸ δάλομο. Ἄρπαξε τὰ δέματα, τ’ ἀνοῖξε γρήγορα— γρήγορα, πέταξε ὅτι ἦταν ἀχρηστο, ἔκρυψε τὴ σκάλα κάτω ἀπ’ τὸ στρώμα τοῦ κρεβατιοῦ τῆς κα’ ἔτρεξε στὴ Ρόζα.

Τὴ βόηξε μαζί μὲ τὴ μητέρα τῆς. Μὴ μοφθῶνας νὰ τῆς μιλῆσε καθαρά, τῆς ἔγγνεψε πὸς τὸ δέμα εἶχε φτάσει. Ἡ Ρόζα ἐννοῖσσε μεγάλη συγκινησι. Ἡ τελευταῖος περσιτέτεις τῆς ἔχων κάμει πολὺ νευρεθῃ. Ἦχε τὸ χέρι τῆς μητέρας τῆς καὶ τῆς τὸ φίλος. Ἡ κα’ Λαμπιρή παραξενεύτηκε.

— Τὶ ἔχεις, παιδί μου; τὴ γῶθρε καὶ κῶτταξε ἑπιτατὴ τὴ Τζούλια.

— Τίποτε, μητέρα, εἶπε ἡ Ρόζα. Δὲν ξέρω πὸς, μὰ ὄρες— ὄρες, νομίζω πὸς θὰ σῶσσω, πὸς θὰ ἀφῶ ἀπ’ τὸν κόσμο αὐτὸ καὶ τρομάζω στὴ σκέπη πὸς μπορῶ νὰ σὲ χάσω....

— Σὲ καλὸ σου, παιδάκι μου! Μὴ βῆσσε τέτοιες ἰδέες στὸ μυαλό σου. Ἦσῶσσε... Νά, ἀπόψε θάρθῃ ὁ πατέρας σου καὶ θὰ ξαναγυρισονε, ἔλψω, στὴν Ἀθήνα.

Ἡ Ρόζα ἀναστέναξε. Γῶθσε ἔτετρα στὴ Τζούλια καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ κἀθησι νὰ τῆς κῶτταξη συντροφιά.

— Ναι, κἀθησι καὶ κάμει τῆς λίγῃ συντροφιά, κόρη μου, τῆς εἶπε καὶ ἡ μητέρα τῆς Ρόζας. Κάμει τῆ, αὐτὴ τῆ χῶρη....

— Ἐχῶριστος, κῶρη, εἶπε ἡ Τζούλια.

Ἡ δύο νέες ἀρχισαν νὰ μιλοῦν γὰρ διάφορα πρῶματα, περιμένοντας ἀνεπῶνω νὰ βγῇ ἔξω ἡ κα’ Λαμπιρή. Ἐπὶ τέλος ἡ μητέρα τῆς Ρόζας σηκώθηκε καὶ τράβηξε πὸς τὸ γραφεῖο τῆς διευθυντῆτος.

Μόλις ἡ δύο νέες ἔμειναν μόνες, ἡ Τζούλια ἀγκάλιασε τὴ Ρόζα καὶ τῆς εἶπε :

— Μόλις πὸς ὀλίγον ἔλαβα τὸ δέμα μὲ τὴ σκάλα. Εἶσ’ εὐχαριστημένη, Ρόζα;

— Ναι, εἶπε ἡ Ρόζα, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη κα’ ὁ εὐχαριστῶ, σ’ εὐχαριστῶ πολὺ, Τζούλια, μα....

- Τὶ;
- Φοβῶμαι, Τζούλια μου.
- Τὶ φοβάσαι;

— Δὲν ξέρω. Αἰσθῶναιμα μὰ τρομερὴ ἀγωνία... Γιατὶ; Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Ἴσως νῆαν κα’ φρεθῶ αὐτὸ... Ἀπόψε θὰ παῖζω τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν εὐτυχία μου στὰ χαρτιά!....

— Μὴ λῆς κῶτταμάρες, Ρόζα, εἶπε ἡ Τζούλια, σφιγγοντας τῆς στὴν ἀγκυλιά τῆς καὶ φιλώντας τῆν. Πρέτει νῆγῃς θάρσος, ἀγάπη μου. Πολὺ θάρσος μάλιστα. Γιατὶ ἄλλοιως ὅλα θὰ πάνε χαμένα. Θάρθῃ ἀπόψε ὁ πατέρας σου μαζί μὲ τὸν ἀνεπιθῆμητο μηνητῆρα σου, καὶ τότε.....

— Γιατὸ Θεὸ, σῶμα! φώναξε ἡ Ρόζα.

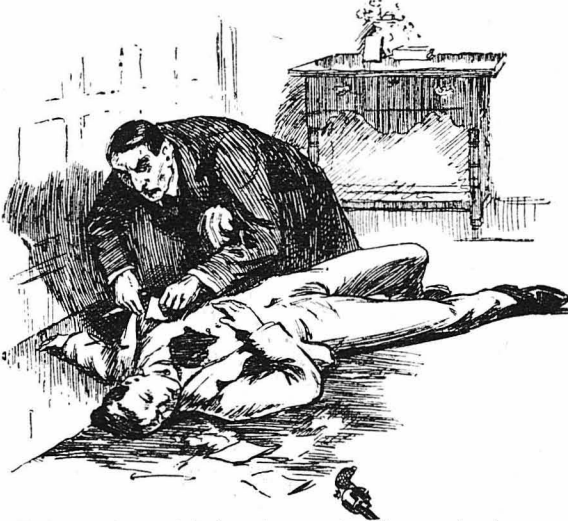
— Βλέπεις λοιπὸν πὸς ἔχω δίμο, εἶπε ἡ Τζούλια. Τὸ μαρτυρῶ σου, ἀγαπούλα μου, πρέτει νὰ τελειώσῃ ἀπόψε. Σφίξε τὴ καρδιά σου, Ρόζα μου. Κάμει κῶρηγῶ. Ὅ ἀγαπημένος σου σὲ περιμένει.... Σὺ μιλῶ σᾶν μεγάλη κα’ ὅμως εἶμαι μικρότερη σου, μὰ τὸ ζῶνω γιατὶ σὲ συμπῶνω καὶ γιατὶ κα’ ἐγὼ ἀγαπῶ....

— Ναι, εἶπε ἡ Ρόζα, ὅλα πρέτει νὰ τελειώσων ἀπόψε. Πὸς θὰ γῆνη ἄμως;

— Ἀχρησε τὸ καθετὶ σὲ μένα. Κι’ ὅταν κῶρηθῃ ἡ μηριά σου—τὸ βράδυ, ἔθγα σιγά—σιγά στὸ διάδρομο, κῶρητάσσε τὰ ρούχα σου. Θᾶ σὲ βοηθῶσι νὰ ντυθῇ καὶ νὰ κατέθῃς.

— Θεέ μου, Θεέ μου, δός μου δύναμη! ἀναστέναξε ἡ Ρόζα καὶ φίλησε τὴν Τζούλια κατασυγκινημένη.....

(Ἀκολουθεῖ)

Γονάτισε καὶ πῆρε ἀπ’ τὴν τσέπη τοῦ νέου, ὅλα του τὰ χρήματα....